

נחמיה - סוף ג

מחולות פי' רוב מחולות דלו גבול מריתם חט"ג דחסור לעלגל בשבת מ"מ מוקרו מחילה לשמן חבילה משנה וקדשים קיום כדלמחרון רוב פדן חנו דברים (פסחים דף ס"ו וס"ז ד"ה תוחב ודף ס"ז) דהיה שושנתה דהגג כ"ך להעמיד חזק שגברו בה פדנות לך לא הו' יסגין לאורך סביניהם בשבת לעורה לבחוש פסחיהם דקודם שגברו הו' מותרים לעלגל כדלמחר (סו' וס"ג) דהו' יסגין ויבטלים חנוגות לחותיהם בשולות כלילת חייבין עניה משום דהו' ואת"ל כלילת הו' חייבין פסחיהם :

נח נח

מגילת ספר

אכן קצאת מקום חרפתו מלך כנור! כי אמנם חטא זה הוא אשר בגללו לא נקחום הישוד אשר נעבד האלוהים ל' בות השנינו: "רני ושמחי בת ציון! כי הניי בא וישבתי בתוכך - נאם ה'": כי הענין האלוהי שגד לחול עליהם ככראשונה, אלו נענו כלם לקריאה ושבו לארץ ישראל בנפש הפצה, אכל רק מקצתם נענו - ורבים, והחשובים שבהם, ייאררו בקבל, מסכימים לגלות ולשעבוד, ובלבד שלא יפרדו מקצתונתם, ועסקיהם, ותמן כי על זה רמז שלמה באמרו: "אני ושנה ולבי ער" - כנה את הגלות בשם "שנה" ואת התמדת הנבואה בקרבם בשם "לב ער"; ובאמרו: "קול דודי דופק" כגון לקריאה אשר יקראם האלוהים לשוב לארץ; המלים "שראשי נקלא טל" הן כגוי ל' שכינה' היוצאת מצל קורת ה'מקדש"; "ששתי את בתנתי" - מורה על התעצלות להשמע לקריאה ולשוב לארץ ישראל; "דודי שלח ידו מן החור" - רמז לעזרא, הפוצר בהם, ולנחמיה ולנביאים האחרונים. סוף דבר, רק חלק מן העם נענה, ולא כלב שלם, - ולכן נקלם האלוהים כהשפעת לבם, ונקננו בהם ההבטחות האלוהיות רק כמדה מאצטמת, כפי מעוט התעוררותם. כי הענין האלוהי אינו חל על אדם כי אם לפי הקנת האדם - אם מעט מעט ואם הרבה הרבה. אף אנו אלו היינו מוכנים להתקרב אל אלהי אבותינו בלבב שלם, כי אז הנה הוא ית' יושיענו כאשר הושיע את אבותינו במצרים. - עכשו שאין הדבר כן, אין הדברים שאנו אוזרים בתפלותינו: "השמחני להר קדשך", ויהשמחני להרים רגליו, והמתחור שכינתו לציון", וכדומה, כי אם כדבור חסדי הצפצוף הנורו, כי בלא כנה הלב אנו אוזרים דברים אלה או דומיהם. - כאשר העירות בצדק, שר הכוזרים.

3

טו מיהאיש הנרא וברך הלבב - כמשמעו: שאין בלבו כו לעבוד בקשרי המלחמה. ומאמר שינגס בקשרי המלחמה ישען על מקנה ישראל ומושיעו בעת צרה" וינע שעל יחוד השם הוא עושה מלחמה" וישים נפשו בקבו" ולא יירא ולא יסד ולא יחשוב לא באשתו ולא בבניו, אלא ימחה זכרונם מלבו ויפנה מכל דבר למלחמה. וכל המתחיל להשוב ולהרהר במלחמה ומבהיל עצמו - עובר בלא מעשה, שנאמר: אל ירף לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תפערצו מפניהם: ואל עוד אלא שכל דמי ישראל" תלוין בצנארו ואם לא נצח ולא עשה מלחמה בקל לבו ובכל נפשו - הרי נר כמי ששפה דמי הכל" שנאמר: ולא ימס את לבב אחיו כלבו ור"ה. ונהרי מפרש בשפלה: ארור עשה מלאכת ה רמיה וארור מגע סרבו מדם יי"ה. וכל הנלקם בכל לב בלא פחד ותהיה כונתו לקדש את השם בלבד - מבטח ל שלא ימצא נזק ולא מגיעהו רעה, ויבנה לו בית נכון בושרא וינקה לו ולבניו עד עולם וינקה לטו העולם הבא, שנאמר כי עשה יעשה ה' לאדני בית נאמן פי מלחמות ה' אדנ נלקם ורעה לא תמצא בה וגו' והנה נפש אדני צורכו בצרור פס"ם את ה' אלהיך (פס"א כ"ה פס"ב).

לצו' אלאו טו

יאלמ אצמ טו